

«ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЙНІ
ПРИСТРАСТІ» СЕЛА
ЧЕРВОНА СЛОБОДА

3

ЧЕРКАСЬКИЙ ОФІЦЕР
ВІДЗНАЧИВСЯ, ПІДБИВШИ
БРОНЕМАШИНУ

5

СКАРБ ЧИГИРИНЦЯ
В ЧЕСЬКІЙ
ПРАЗІ

7

Козацький край

№4 (95)
14 квітня 2017 р.

ЗІ СВЯТОМ ВЕЛИКОДНЯ, УКРАЇНЦІ!

Як і тисячу років
тому, наша нація
воює за право на
Волю...

Борітеся — поборете!
Вам Бог помагає!
За вас правда, за вас слава
І воля святая!

М. Шевченко

Олег ОСТРОВСЬКИЙ

КАРБУЮЧИ НА МЕМОРІАЛЬНИХ ДОШКАХ ІМЕНА РЕВОЛЮЦІЇ, МАЄМО ЗАКАРБУВАТИ ЇХ І У ВЛАСНИХ СЕРЦЯХ

Відповідно до Указу Президента України від 22.01.2016 №17 «Про заходи з відзначення 100-річчя подій Української революції 1917-1921 років» на Черкащині розроблено обласну Програму, затверджену депутатами обласної ради.

Згідно програми, в області вшануванню підлягають більше 70 місць, пов'язаних з тогочасними подіями: місця, де народилися, працювали, проживали або поховані видатні діячі Української революції та Визвольної боротьби, а також місця головних тогочасних подій – боїв, таборувань Армії УНР, з'їздів та зібрань.

У школах, університетах, бібліотеках та інших закладах Черкащини проводяться відповідні лекції, бесіди, семінари та наукові конференції. Зокрема, у обласній бібліотеці для юнацтва ім. В. Симоненка за участі науковців, студентів університетів, вчителів та старшокласників загальноосвітніх навчальних закладів м. Черкас відбулася читацька конференція «Українська революція 1917-1921 років – героїчні сторінки боротьби».

У Черкаському національному університеті імені Богдана Хмельницького з нагоди 100-річчя Української революції пройшла дводенна Міжнародна науково-практична конференція «Революційні потрясіння початку XX ст. в Європі: геополітичний, соціокультурний і антропологічний виміри». Співорганізаторами заходу стали Черкаська обласна державна адміністрація, Інститут історії України НАН України, Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича, Білоруський державний університет, Університет Матея Бела (Словацька республіка), Університет Марії Кюри-Склодовської (Польща), Опольський державний університет (Польща) та Європейський навчальний університет (Грузія).

В області здійснюється системний підхід до вшанувань Героїв Визвольної боротьби. Тільки в часі після Революції Гідності в області встановлено пам'ятник Борцям за Волю усіх часів та пам'ятну дошку на приміщенні колишньої чоловічої гімназії в Черкасах, де навчався Макар Кушнір (член Української Центральної Ради, член делегації УНР на Паризькій мирній конференції, співзасновник ОУН), пам'ятну дошку на будинку в Драбові, де народився Михайло Білінський (міністр флоту, міністр внутрішніх справ УНР, творець морської піхоти в Армії УНР), пам'ятний знак отаманам Лютому-Лютенку (Гонті) та Івану Чорноусову (Чорному Ворону) у Товмачі на Шполянщині, пам'ятний знак отаману Білошапці і його козакам-повстанцям у Козацькому на Звенигородщині, пам'ятник біля Мотриного монастиря в Холодному Яру на місці поховання Івана Компанійця (сотника гайдамацького полку повстанців Холодного Яру) та інші. Дуже часто ініціаторами таких вшанувань виступають територіальні громади міст і сіл.

Найближчим часом за ініціативи Черкаської ОДА планується відкриття пам'ятника у Золотоноші – на місці переможного бою «чорних запорожців» Петра Дяченка під час Першого Зимового походу Армії УНР та встановлення пам'ятного знака у Мельниках на Чигиринщині, звідки гасло холодноярців «Слава Україні!» розійшлося по всій країні і стало популярним серед патріотів в усі подальші часи. У наступні місяці планується низка інших заходів у міст та сел, де вшанування пам'ятних дат, подій та видатними особистостями нашого краю часів Української революції 1917-21 років.

Проте жодні офіційні заходи не здатні замінити живу людську пам'ять. Карбуючи на пам'ятниках і меморіальних дошках імена, дати та інформації про події сторічної давнини, водночас маємо закарбувати їх у власних серцях.

У вогні подій Української революції і Визвольної боротьби століття тому вигартувався український меч – з рук тих, кого боялися і називали «петлюрівцями» тодішні вороги України, цей меч перейшов до рук тих, кого вороги називають «укропами» і «кіборгами» - так само, як і сто років тому не розуміючи, як ціла нація може згуртуватися проти спільного ворога за Волю – і викинувши з Межигір'я свого власного царька, не захотіти коритися царю кремлівському...

Зустрічаючи Великдень, пам'ятаймо, як ще вітали цього дня ще наші предки: «Христос Воскрес! Воскресне й Україна!»

ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЯ - ЧАС МОЖЛИВОСТЕЙ ДЛЯ ОБ'ЄДНАНИХ ГРОМАД!

5 причин, чому громадянам варто об'єднатися:

- Кошти на дороги, дитсадки, інші потреби громади та її розвиток. Доходи громад, які вже об'єдналися, зросли у шість разів.

- Повноваження для того, щоб самостійно вирішувати місцеві справи. Зменшення залежності від бюрократії, в районі, області чи Києві.

- Більше можливостей втілювати бажані зміни у громаді, впливати на владу та контролювати, на що витрачаються гроші. Умови для економічного розвитку.

- Якніша освіта та медичні послуги – громада сама вирішує, як їх найкраще облаштувати.

- Більш зручні та доступні адміністративні послуги (довідки, реєстрації тощо)

ДІЗНАЙТЕСЬ БІЛЬШЕ:
WWW.DECENTRALIZATION.GOV.UA

СТВОРЮЙТЕ СПРОМОЖНІ ОБ'ЄДНАНІ ТЕРИТОРІАЛЬНІ ГРОМАДИ – ВИКОРИСТОВУЙТЕ МОЖЛИВОСТІ!

УВАГА! ДІЮТЬ АФЕРИСТИ!

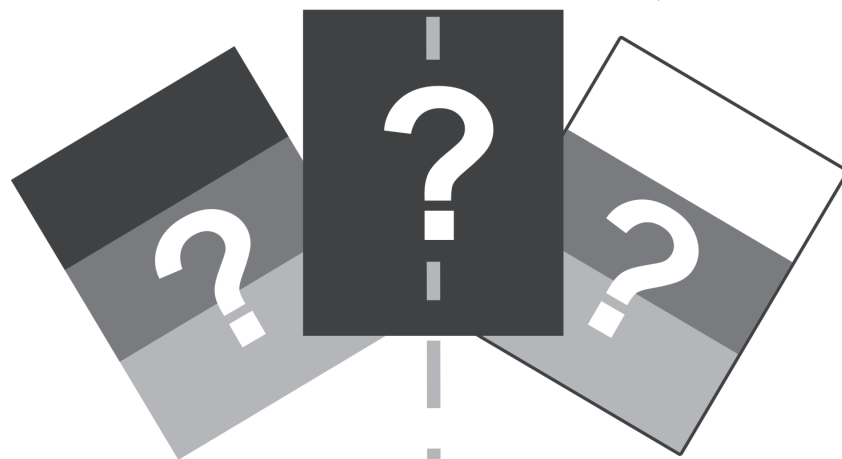
Держава-агресор розпочала новий тип діяльності, спрямованої на підриг нашої державності. По всій Україні з'являються псевдо-утворення, що іменують себе «територіальними громадами» різних сіл, селищ, міст. Вони:

- Протиставляють себе справжнім територіальним громадам, не визнають легітимності органів влади України, намагаються підмінити їх функції та заволодіти майном громади.

- Намагаються заангажувати якомога більше людей. Вводять людей в оману щодо змісту Конституції.

- Замість паспорта громадянина України в окремих випадках можуть видавати особі інший «основний документ».

- Намагаються спотворити децентралізацію. Пропонують приєднуватися до їх «територіальних громад» нібито як альтернативи об'єднанню громадян, передбаченому Законом.

- Можуть говорити про необхідність зареєструвати територіальну громаду, переконувати, що без реєстрації вона не створена. Можуть пропонувати підписати договір про створення територіальної громади.

- Закликають не виконувати військовий обов'язок, виступають проти мобілізації.

- Намагаються створити структури, паралельні до конституційно встановлених. Це може бути «уповноважений територіальної громади», «комітет громадських представників» тощо.

- Закликають не сплачувати податки, переходити на непередбачену Законом форму «народного підприємця».

Сепаратистські «територіальні громади» не мають нічого спільного із децентралізацією та створенням справжніх об'єднаних територіальних громад. Вони спрямовані на протилежні цілі. У разі виявлення їх діяльності, повідомте Службу безпеки України

**ЗА ТЕЛЕФОНОМ 044-256-93-52 АБО
НА ЕЛЕКТРОННУ СКРИНЬКУ
STOPSEPARATIST@GMAIL.COM**

ВЛАДА ЧЕРВОНОЇ СЛОБОДИ БОЇТЬСЯ СВОЄЇ ГРОМАДИ?

Сесія нагадувала балаган, де кожен намагався перекинути головуючих, виступаючих, колег, а потім і себе. Охочі висловити свою позицію зривалися на рівні ноги, розмахували руками, улюлюкали, вигукували різні фрази, а над цим лунав голос сільського голови Зінаїди Михайленко: «Закрийте всі роти й затихніть».

Депутати-ініціатори добровільного об'єднання громад переконали, що процес децентралізації в Червоній Слободі блокує керівництво сільської ради через недолік інформаційно-роз'яснювальної роботи або подання її в негативному контексті та небажання втрачати посаду.

— Хто детально вивчав Закон України «Про добровільне об'єднання територіальних громад», той розуміє, що процес об'єднання громад передбачає цілу низку рішень і процедур, які необхідно пройти, щоб таке об'єднання було дійсно добровільним, легітимним і законним. З-поміж принципів добровільного об'єднання, які перераховані у статті 2 цього Закону, є принципи «конституційності та законності», «добровільності», «прозорості та відкритості», дотримання яких, очевидно, бракувало Червонослобідській сільській раді та її керівництву торік, — зазначає заступник голови адміністрації Петро Коренюк.

Натомість у сільській раді зауважують, що розробили свій план заходів для впровадження реформи децентралізації, який передбачає дослідження громадської думки комісією з вивчення питання ДОЦІЛЬНОСТІ об'єднання територіальних громад, створеною рішенням виконкому, шляхом подвірного обходу, он-лайн чи через анкетування, проте аж ніяк не громадські слухання чи збори жителів села. До її складу входило 9 осіб. Сільських депутатів, які хотіли б провести опитування на своїх округах, комісія допускати не вибирала, лише за письмовою згодою (принаймні, так вказано у положенні про комісію). У пропонуваній людям анкеті три питання: якщо червонослобідчани «за» об'єднання, то з якою сільською громадою району чи містом, і третє графа — проти об'єднання.

— А тепер подумайте, чи провести опитування спершу, а потім зі спокійним сумлінням, «красиво» проголосувати за пропонувану ініціативу, — зачитавши звернення депутатів-ініціаторів, виголосив заступник голови сільської ради Яків Шведенко. А потім, вочевидь, так і не відділивши козис радянську Україну від сьогоденної незалежної, почав націлювати колег на «красиві» дії. — Не забувайте, що ви, як монолітні депутати, повинні розуміти, що село у нас потужне і самодостатнє.

А ще пригадайте долю нашої Змагальківки, де залишилася одна вулиця після об'єднання з Червоною Слободою, чи долю Дахнівки після приєднання до Черкас. Всі ці державні процеси нічого доброго не принесли.

Ось так тлумачать місцеві владці Закон, упускаючи при цьому, що він передбачає для об'єднаних громад значний комплекс преференцій: отримання освітньої, медичної та інфраструктурної субвенцій напіву з Державного бюджету України, а ще бюджет громади матиме власне казначейство. Розмір субвенцій розраховуватиметься згідно з формулами: «на одного учня», «на одного жителя». Зміниться і податкова база — бюджет ОТГ отримуватиме 100 % податку на майно, 100 % єдиного податку, 100 % податку на прибуток приватних підприємств та комунальних установ, 25 % екологічного податку, 60 % ПДФО, 5 % збору з роздрібного продажу підкацизних товарів, плату за надання адмінпослуг, державне мито. Крім того, для підтримки розвитку інфраструктури ОТГ Уряд дає можливість залучати кошти Державного фонду регіональ-

своїх виборців і довести на ділі, що в разі великого бажання і громадської активності можна уникнути всіх ризиків і повністю перезавантажити формат життя в громаді. Та й, зрештою, вовка боїться — в ліс не ходити. Складається враження, що у Червоній Слободі принципово відмовляються від таких перспектив. Ну, не вірить місцева влада у те, що це правда! І в цьому ж намагається переконати сільчан.

Тому й до складу комісії, яка «роз'яснюватиме» жителям села, що вони отримають від об'єднання, або взагалі, чи щось отримають, за словами місцевих депутатів, допустили певне коло людей, які в об'єднанні вбачають лише негатив.

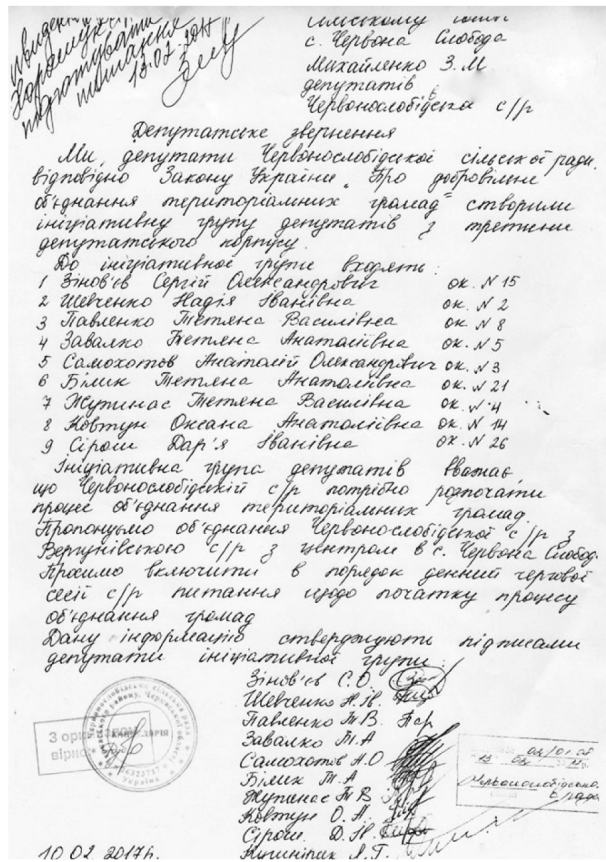
— Я пропоную включити до складу комісії тих депутатів, які сьогодні виступили з ініціативою добровільного об'єднання громад, аби люди отримали об'єктивну інформацію, — намагався запропонувати депутат районної ради Микола Гуськов.

ного розвитку, в якому в 2017 році передбачено 8 млрд грн. Для того, щоб їх залучити в громаду, необхідно готувати проекти, які повністю мають відповідати вимогам нового законодавства і стратегії регіонального розвитку.

Тут уже багато залежатиме від успішного формування кадрів органів місцевого самоврядування та комунальних установ/підприємств та їх ефективного роботи.

Приміром, у Білозір'ї власні надходження за 2016 рік зросли втричі — з 3-х до 10 млн, ще отримали держсубвенції на суму понад 7 млн. Позитивні зміни відбулися і в Єрківській та Мокрокалігській ОТГ Катеринопільського району. До речі, тамтешні керівники кажуть, що на етапі формування цих ОТГ відбувалися точнісінько такі ж події і чулися ті ж самі репліки, були зневіра і застереження від селян. Однак авторитетним сільським головам, які думали не про посади, а про розвиток громади, вдалося переконати

більшість, чи то ініціатори об'єднання були більш переконливими, але 14 депутатів із 25 зареєстрованих для участі в сесії проголосували «за» початок процедури добровільного об'єднання з Вергунівською територіальною громадою й рішення прийняли. Однак перемоги на цьому закінчилися. Бо згідно із Законом, а саме зі статтею 5 п. 3, пропозиція про об'єднання, яку ініціатор розсилав головам суміжних територіальних громад, має пройти громадські обговорення протягом 30 днів, які має організувати сільський голова. Проте, коли постало питання про призначення дня проведення громадських обговорень, сільський голова Зінаїда Михайленко закрила сесію.

А наступного дня у своїх поштових скриньках червонослобідчани виявили агітки зі списком так званих «зрадників», які хочуть затагнути село в об'єднання. Автора анонімки шукати-муть Служба безпеки України та Національна поліція, куди були направлені офіційні листи. Складається враження, що місцева влада боїться громадського обговорення, бо може почути вимоги про початок процедури добровільного об'єднання, а не категоричне «проти». Ми будемо інформувати наших читачів про події, які відбуватимуться далі в Червоній Слободі.

Р. С. Коли матеріал був підготовлений до друку, на сайті Червонослобідської сільської ради з'явилася розпорядження сільського голови Зінаїди Михайленко про припинення рішення сільської ради про ініціювання початку процедури добровільного об'єднання з Вергунівською територіальною громадою. Вслід за цим депутати ініціювали скликання 3 березня позачергової сесії, на порядок денної якої винесли питання про призначення громадських обговорень.

Наталія УСЕНКО, фото із соцмережі Facebook

Коментар фахівця

Любов РОПАЛО, виконавчий директор ГО «Академія стратегічних досліджень»

«Під час засідання було багато процедурних порушень, зокрема, і те, що депутати, які ініціювали рішення про об'єднання, не перелічили населені пункти, з якими прагнуть розпочати процедуру громадських обговорень. Щодо зупиненого (наголошую, воно зупинено, а не скасовано) головою рішення ради, то згідно зі ст. 59 п. 4. ЗУ "Про місцеве самоврядування" рішення сільської, селищної, міської рад у п'ятиденний строк з моменту його прийняття може бути зупинено сільським, селищним, міським головами і винесено на повторний розгляд відповідної ради з обґрунтуванням зауважень. Рада зобов'язана у ДВОТИЖНЕВИЙ термін повторно розглянути рішення. Якщо рада відхилила зауваження сільського, селищного, міського голів і підтвердила попереднє рішення двома третинами депутатів від загального складу ради, воно набирає чинності. Крім того, в Законі України "Про добровільне об'єднання територіальних громад" відсутня вичерпна кількість спроб розпочати процедуру об'єднання. Нехай депутати, як представники громади на місцях, проведуть на своїх округах інформаційно-роз'яснювальну роботу, об'єктивно розповідатимуть сільчанам про всі позитиви й недоліки об'єднаних процесів, готуються до наступного засідання ради з уже готовими проектами з внесення пропозиції, можливо, навіть з підкріпленими підписами жителів громади».

Передрук з газети "Сільські обрії"

Червонослобідський заколот!

24 лютого 2017 року коли люди стомлені працею поспішали з роботи додому до родини не звертаючи уваги на те, що відбувається навколо! А в нашому селі як і сто років назад в Петербурзі вистрілом крейсера Аврора відбувся штурм зимового палацу, а в нашому випадку «крейсера опель астра» під гаслом «за мир і славу» розпочався штурм сесії сільської ради Котковичами та причетними або співініціаторами заколоту такі, як голова РДА Коренюк П.В., депутат та головний лікар ЦРЛ Гуськов М.В., начальник департаменту освіти РДА Крутьків І.І. та інші не менш відомі люди, на меті яких було «пропихнути» процес об'єднання з вищим селом чи сільською радою це для них не важливо, а важливим є те що вони захопили, ще й прийняли положення про проведення громадських слухань, де б мали такі норми як:

Участь у громадському обговоренні можуть брати участь фізичні та юридичні особи, а також громадські об'єднання, що не є юридичними особами;

Ініціатор громадського обговорення не зобов'язаний перевіряти достовірність інформації про фізичних та юридичних осіб.

Ще забезпечити організаторам ОТГ чи ОПГ ту кількість людей (ЦРЛ, школи, садочки та інші), яка забезпечить заповнення залу в «Будинку Культури» під зав'язку, щоб жителів села як найменше попало на слухання. Ніхто не буде перевіряти хто піднімає руки чи прокидає в селі чи є в нього посвідчення особи, що той є саме виборцем цього села і має право голосу... (подібна практика відбулася в селі Рацівці на громадських слуханнях стосовно курників де в клубі проводили громадські обговорення свої та невідомі селянам люди або із сусідніх сіл, а мешканці не пускали тітушки(охоронна фірма курників) під наглядом міліції та голови Чигиринської РДА)

Навіщо потрібне об'єднання організаторам ОПГ ???

Щоб розібратися то потрібно зрозуміти наслідки об'єднання, а саме: після прийняття рішення проводяться перевибори в так звану «Об'єднану ОПГ» - це дає можливість повернутися старій команді, також можливість приховати земельні злочини при ліквідації Червонослобідської сільської ради (така ситуація відбулася в селі Лебедин Шполянського району де після об'єднання, архів вивезли та й заблакував дорогою до районного архіву, а деякі жителі не можуть до тепер підтвердити право користування земельними ділянками)

Нікому не є секретом, що районна влада тисне та запускає страшилку про примусове приєднання до Черкас сіл бо треба звітуватися про результати «добровільної узурпації», адмін. ресурс використовується на повну, а саме сільський голова Вергунів бувший директор школи №1 агітує навчальних закладів, пан Гуськов в ЦРЛ та навіть дає можливість на п'ятихвилинні пану Котку брехати медиком, що закрита кримінальна справа №707/1874/16-к «Про привласнення, розтрата майна або заволодіння ним шляхом зловживання службовим становищем» засідання якої призначено Черкаським районним судом на 27.03.2017р. о 14:20 год.

Арештований СБУ пропагандист “Новоросії” розпочинав “кар’єру” з брехні про те, що на Черкащині б’ють за російську мову...

Сепаратист вигаданої «морської піхоти» вигаданої «армії» вигаданої «держави» під назвою «ДНР» Владислав Чубур – персона цілком реальна, нещодавно він арештований співробітниками СБУ під час спроби здійснити візит до Києва, де швидше за все, збирався знімати відео про фейкове «кіївське подпольє». На версію про таку мету візиту нашої біографія Чубура – типового дрібного шахря і брехуна...

Коли він явився до бойовиків фейкової «ДНР» – розказував їм жалісливу історію про те, що у Софіївці Золотоніського району Черкащини, де він «перекантовується» певний час після Революції Гідності на посаді заступника сільського голови, його ніби-то побили за те, що він... розмовляв російською мовою. На Черкащині з такої ідіотської байки тільки посміялися б – а в «ДНР» зійшло за справжню монету...

Так само з оповідками було, коли він жив на Черкащині – то розказував, що він з Києва, то – що з Переяслава. А на Донбасі він раптом взагалі відчув себе «зіркою телефіру» – розповідав страшилки про Майдан і життя у «хунтівській» Україні, позував на камери і від того виглядав страшенно задоволеним.

Втім, позування перед телекамерами зіграло з ним злий жарт – він став «знаменитим» на Черкащині і в Києві – знайомі, які з ним перетиналися, викладали інтерв’ю бойовика на сайтах і в соцмережах, незмінно супроводжуючи це коментарями – коли вже, мовляв, дадуть хлопцеві можливість вдалості наговоритися із слідчим українських спецслужб, із суддею українського суду – а потім із співкамерниками в українській тюрмі?

У січні 2017 року досить детальну інформацію про Владислава Чубура опублікував сайт «Миротворець», який опікується пошуком зрадників України. У публікації, зокрема, зазначалося (цитуюмо мовою оригіналу): «Чубур Владислав Боевик НВФ. Позывной: Ямщик, т.н. «морская пехота ДНР». Українофоб. Провокатор. Разгоняет по соцсетям фейки российской пропаганды. Дата рождения: 09.10.1972. Место рождения: Житомирская обл., г. Радомишль». «Миротворець» дав і скани окремих українофобних постів Чубура у соцмережах та адреси усіх його акаунтів – один у «Фейсбуці», по два – на російських «Одноклассниках» і «Вконтакте».

Очевидно, колишній власник столичного комп’ютерного клубу Чубур свою появу на «Миротворці» відслідковував зразу, бо його акаунти на «Фейсбуці» і «Вконтакте» різко щезли, а сам він тоді ж, у січні 2017 року раптом з’явився... у Москві. Цього разу з жалісливою історією про те, як його

Оператор-навідник БМП Чубур ("Ямщик") з "морской пехоты ДНР" позує на фоні бронемашини з "російського воєнторга" на антиукраїнському фронті

нібито контузило у героїському бою проти «укрофашистів» під Комінтерновим.

«Контужений морський піхотинець ДНР» хотів на російське телебачення – готовий був розказувати значно масштабніші побрехеньки, аніж у сюжеті з його «портфоліо» – про «бандерівське» золотоніське село, де ніжні вуха селян настільки не переносять мову Пушкіна і Достоєвського, що за неї начебто готові бити.

Потенційні московські роботодавці оцінили рівня «понаєхавшого» – бо місцевих московських пропагандистів вже й самих верне від брехні про «распятых мальчиков» і решти ахінеї про Донбас. А тут – такий персонаж, готовий гнати замість них у телефір брехню у стилі «кращих» сюжетів «Лайф-ньюз» зразка 2014 року!..

Спочатку росіяни використовували його просто як «надбюжний істочник» для пропа-

гандистських телепрограм. У телевізійному ток-шоу «Место встречи» – наприкінці лютого, Чубур, який вже більше місяця числився «контуженим ветераном», виступав перед камерами у ролі «дійствующего ополченца», причому навідник-оператор БМП з так званого «9-го полка морской пехоты ДНР» говорив мінімум як головнокомандувач всього сепаратистського «війська»: «Армия ДНР будет вынуждена освободить всю Донецкую область, если Киев не прекратит постоянные обстрелы региона», – заявив він.

Втім, у перші дні березня Чубур вже «вішав лапшу на вуха» російських глядачів як нібито «бывший участник Майдана» – розказував про «англоязычных инструкторов из НАТО, обучавших на Майдане в Киеве и в Одессе бросать бутылки с зажигательной смесью».

Що характерно – ні замовників цих телешоу, ні їхніх глядачів навіть не хвилювало, як у першому випадку рядовий навідник старенької радянської БМП може бути експертом по можливостях і планах усіх проросійських найманців на Донбасі, а у другому випадку – навіщо для того, щоб готувати «коктейлі Молотова» за рецептами часів Другої світової війни запрошувати спеціалістів НАТО, та ще й англійських?..

Проте найбільшим «шедевром» Владислава Чубура стала програма «Специальный репортаж» на телеканалі «Звезда», у якій він фігурував вже як «журналіст Новоросії», програма зовсім свіжа –

на сайті «Звезди» її виставлено 23 березня 2017 року, вже після арешту Чубура.

У цій програмі Чубур вже не стримував себе у фантазіях і їх масштабах – позиціонував себе вже як знавець планів президента Порошенка і міжнародних заговорів: «Была информация, что еще в 2014 году Байден помог получить Порошенко паспорт гражданина Швейцарии как страховку на случай неудачи Майдана, вдруг Майдан закончится неудачно, и ему нужно будет бежать из страны». «Звезда» цитує і слова Чубура з його відеоролика у соцмережах: «По линии министерства иностранных дел через Климкина семей По-рошенко в Швейцарии запрошено политическое убежище».

«После выхода ролика Порошенко ушел в серьезный запой, и вот все эти детали указывают на то, что это было одним из серьезных вариантов», – цитує далі «серйозного експерта» Чубура «серйозний телеканал» Росії, який називається «Звезда».

При цьому «Звезда» згадує як «експерта» ще одного персонажа, чия дача на Кединій Горі була зовсім поруч з Софіївкою на Золотоніщині, де Чубур (досі не відомо, з чиєї «подачі») трохи покерував був у сільській раді:

«В начале марта бывший депутат Рады Владимир Олейник со ссылкой на собственные источники в СБУ и на таможенное сообщество сообщил о том, что украинский президент намерен бежать в Испанию и даже отправил туда два самолета с деньгами и художественными ценностями».

Схоже, хлопці, які зрадили Україну, не домовилися, як брехати в унісон – ні в деталях, ні глобально – хоча б про Швейцарію чи Іспанію. Хоча зрештою це демонструє, що «рівень» побрехеньок Чубура таки зріс: хай плутається в назвах, але ж уже в Іспаніях-Швейцаріях, а не в Переяславах-Радомишлях...

На першому ж допиті у контррозвідці СБУ арештований під час спроби перетину російсько-українського кордону на Чернігівщині – у «тихомому» місці, а не там, де йдуть бої, Чубур заявив, що усвідомлює, як багато він нагадив Україні, знає, що йому «світить» за це чималий тюремний термін і готовий на повну співпрацю зі слідством, аби лише потрапити у партію по взаємобміну полоненими.

Просить про це має Аллаха, бо в «ДНР» він встиг ще й змінити віру – з православної на іслам...

Ярослав ЗВЕНИГОРА

**"Козацький край" – це найбільш актуальні публікації.
Наші журналісти працюють з архівами, істориками
і краєзнавцями та виїжджають безпосередньо на передову у зону
АТО – з Вами і для Вас ми пишемо про історію
і сьогодення боротьби за Волю України..
Сайт нашої газети в Інтернеті оновлюється щоденно!**

www.cossackland.org.ua

24-РІЧНИЙ “ЛЕЙТЕНАНТ ВІЙНИ” ОТРИМАЄ 42 000 ГРИВЕНЬ ЗА ПІДБИТИЙ РОСІЙСЬКИЙ БМП

24-річний уродженець Черкащини Стас належить до покоління молодих офіцерів, яких називають «лейтенанти війни». Військової служби в мирний час він фактично і не бачив. Після випуску з Військової академії в Одесі відразу ж відправився до місця служби. А в серпні 2014 року у складі свого підрозділу — на передову...

— Вперше я стріляв з ПТРК під час навчання на полігоні. А вдруге — вже у бойових умовах і точно у ворожу БМП, — розповідає офіцер-десантник Стас, який нещодавно влучним пуском ракети з ПТРК знищив броньовану машину супротивника на північно-західній околиці окупованого російськими бойовиками українського Донецька.

— Брав участь у рейді на Антрацит, Георгіївку, виконували завдання в аеропорту міста Луганська, — цитує лейтенанта видання “Народна Армія”. — Географія району АТО чимала. А десант, як належить, завжди там, де складно.

Зі слів офіцера, доба, коли трапилася ця подія, була досить «гарячою»: російські окупанти гатили по позиціях сусідів. Застосовували стрілецьку зброю, великокаліберні кулемети та РПГ. А коли в зоні видимості з'явилася ворожа БМП та почала вести вогонь по наших укріпленнях, єдиним виходом із ситуації, що склалася, було застосування наявних протитанкових засобів для знищення небезпечної ворожої машини. Далі події розвивалися майже за казковим сценарієм «Поединок героя і дракона». Коли є шанс лише на один влучний постріл.

— Перша моя позиція була не досить вдалою для стрільби, — говорить офіцер ВДВ. — Тому довелося блискавично міняти місце розташування, шукаючи вигідний ракурс для пуску.

Відлік ішов на секунди, адже у бою виживає той, хто маневрує. Розраховувати на те, що небезпечна БМП бойовиків залишатиметься на місці, було б наївно. Тому у Стаса було лише декілька десятків секунд, аби перенести важкий тубус із ракетою та пусковий станок на іншу позицію, прицілитись і здійснити пуск.

І хоча шанс влучити із першого пострілу не був стовідсотковий, але рефлекс та інтуїція бойового офіцера не підвели.

— Лише побачивши, як за декілька секунд після запуску ракети з цілі вилетів сніп іскор, потім вона задиміла і зрештою вибухнула, я зрозумів, що влучив, — каже Стас. — Це ж бій, ти дієш на рефlekсах, а у крові бурлить адреналін.

У десантно-штурмовому підрозділі

ВДВ, де Стас є заступником командира роти, про мужні та результативні дії офіцера розповідають із гордістю.

— Наш Стас — відмінний десантник і командир, — говорить заступник командира батальйону із позивним «Патріот». — У тому, що він блискавично зорієнтувався в запалі бою та без додаткової підготовки вміло використав озброєння і знищив бойову одиницю противника, ніхто сумніву не має. До того ж ми знайшли можливість здійснити відеофіксацію бою і маємо докази знищення БМП противника. Момент детонації боекомплекту видно досить чітко. Є дані й про втрати противника — екіпаж встиг вискочити, але двоє російських окупантів отримали опіки та одного контузило.

А ще українським десантникам вдалося перехопити радіорозмови супротивника після цього бою. Так от, якщо вилучити з них усю обценну лексику, меседж буде досить стислим: «А дзуюки ми туди ще раз на бронетехніці сунемося!»

Після знищення ворожої БМП і без того високий бойовий дух та мотивація підпорядкованих Стасові бійців значно зросли. Ще б пак, не кожного дня командир «валить» великого звіра.

— В інших підрозділах батальйону хлопці перейнялися ідеєю і тепер засипають командування проханнями також видати їм ПТРК. І сподіваються вполювати трофей, не гірший за попередній, тобто мій. Бажання цілком слушне, адже ворог, попри його гучні декларації про відведення важкого озброєння та танків, їх відводити і не думав. Усе на місці й з настанням темряви починає гатити по нас, — говорить офіцер ВДВ Стас.

Слід додати, що сміливі та вправні дії офіцера в тому бою були належно оцінені командуванням з'єднання. До вищого штабу були направлені документи для відзначення офіцера-десантника державною нагородою. Та й грошову премію за знищення бронетехніки противника ніхто не скасовував. За знищену БМП противника офіцер отримає 42 тисячі гривень.

Нагадаємо: зовсім нещодавно, 9 березня у бою в районі Авдіївської промзони відзначився інший уродженець Черкащини. Боєць зі Шполянського району, який у свої 19 років заслужив позивний «Звір», знешкодив ворожого снайпера. У вбитого ворога було знайдено військовий квиток «ДНР», але паспорт громадянина Росії і карточка ведення вогню за стандартами РФ дають підстави вважати його професійним військовим з Російської Федерації. Росіянин вбивав українців із засідки, але у відкритому бою програв 19-річному добровольцю з Черкащини...

Юнацький загін морської піхоти остаточно завершив “декомунізацію” вулиці, названої на честь «азовця»

Поки Черкаси звично “розгойдують”, повільно готуючись до заміни старих заіржавілих табличок з іменами більшовицьких “героїв” на перейменованих вулицях, хлопці із юнацького загону морських піхотинців імені В'ячеслава Галви повністю замінили таблички на вулиці, нещодавно названій на його честь.

Ось як пише про це на “Фейсбуці” керівник загону Михайло Шитко: “У Вербну неділю ми продовжили наш проект, присвячений пам'яті полковника В'ячеслава Галви. Хлопці з загону морських піхотинців Черкаського клубу юних моряків безкош-

товно передали жителям перейменованої на честь В'ячеслава Галви вулиці другу партію табличок з назвою вулиці та номером дома. Таблички виготовив своїм коштом наш друг Олександр Савін. Тим власникам будинків, які не чули про людину, ім'ям якої названа їх вулиця, хлопці роздали інформаційні листівки про те, ким був В'ячеслав Галва і що він зробив для своєї країни. Герої не вмирають!”

Нагадаємо: інструктор полку “Азов”, черкащанин В'ячеслав Галва (позивний “Кузьміч”) загинув влітку 2014 року в Урзуфі під Маріуполем на Донеччині.

Петро ДОБРО

В ОКУПОВАНОМУ КРИМУ ЗА ПОРОЖНЮ ПЛЯШКУ-“ТРИЗУБ” ІЗ ЗОЛОТОНОШІ ПРОСЯТЬ... ТИСЯЧУ РУБЛІВ

У Криму все менше на вулицях триколірних прапорів російських окупантів — навіть у тих, хто навесні 2014-го радісно підтримав вторгнення “зельоних человечков”, поступово минає ейфорія. Зате все більш популярними стають речі з українською атрибутикою — хтось продає і купує їх відкрито, хтось “з-під поли”.

Зокрема, днями кримські патріоти України помітили на місцевому “блошиному” базарчику... синьо-жовту пляшку у вигляді тризуба. У цій подарунковій тарі колись була “Тризуб-горілочка” від фірми “Златогор” — горілку із Золотоноші кримчани “задегустували” ще в напівтемні без електроренергії зимові вечори, а порожню золотоніську пляшку навесні виставили на продаж... за ще більшу ціну, аніж на “матеріку” правлять за таку ж, наповнену 700 грамами горілки...

“Сектор Криму” виставив у Твіттері порівняльні фото з вільної території України, де така подарункова пляшка з горілкою коштує 381 гривню та фото з базара в Криму, де за вже порожню пляшку із Золотоноші правлять... 1000 російських рублів і хоча “дерев'яні” мають значно нижчий курс від української гривні, але на наші гроші це — 450 гривень!

Як використати пляшку — наповнити

поганенькою російською “водочкой” чи тільки нюхати, згадуючи часи, коли на півострів завозилася якісна продукція із Золотоноші та всієї України — милости-во дозволяється вибрати самому покупцеві. Проте деякі з коментаторів “Твіттера” вже переживають щодо долі продавця і потенційних покупців — аби лишень вони на фоні регулярних істерик щодо “українських диверсантів” не потрапили під підозру як “екстремісти”...

Ярослав ЗВЕНИГОРА

Сектор Криму @SectorCrimea · 7 квіт.
Бутылка водки в форме герба Украины на материке-381грн, в Крыму на блошином рынке цена за пустую бутылку-1000р=450грн!!! pic.twitter.com/x49PDkNhZE

На жаль, колишня Цесарська, а потім Царська Слобода, перейменована більшовиками на Червону, досі так і не повернула козацьку назву - Слобода...

Де нині село Червона Слобода під Черкасами – там перше поселення було ще в I-II столітті, – рештки його віднайдено археологами наприкінці 1950-х років.

Перше ж письмове свідчення про існування тут села під назвою Секава – на пожовклих аркушах документа, знайденого під престолом місцевої старовинної церкви. Певний час Секава належала княжій родині Сангушків. До речі, багато представників цього знатного польсько-литовського роду були старостами Черкас і Канева. Найбільш відомим був Дмитро Сангушко, герой походів проти татар, який 1552 року став Черкаським і Канівським старостою. Цікаво, що в історії він пам'ятний більше навіть не політичними і військовими успіхами, а шаленим коханням до юної Гальшки Острозької, з якою одружився попри безліч берешкод, що виникли з-за інтриг, в які були втягнуті королі Польщі і Чехії та імператор Священної Римської імперії. З коханою він оселився в Каневі на Дніпрі, але за непослух з одруженням був позбавлений королем не тільки посади старости Черкас і Канева, а й будь-яких прав. Кожен, хто бажав заробити 200 злотих винагороди, міг вбити князя, тож він таємно виїхав з Канева разом з дружиною – при цьому Гальшка Острозька передвинулася хлопцем-слугою. На Сангушка напали, коли він разом з дружиною вже був у Чехії – князя підступно вбили. На плиті його саркофага у церкві Святого Миколая в чеському містечку Яромез написано латиною: «Тут спочиває прах славного литовського князя зі знаменитого роду Ольгерда, старости Черкаського і Канівського...»

Широко відомий й інший представник цього роду – Юзеф Сангушко, теж староста Черкас і Канева, кавалер ордена Білого Орла, який як «великий маршалок польський» підписав обрання Станіслава Августа Понятовського – останнього короля Речі Посполитої, якого пізніше Москва змусила відректися від престолу...

Так само старостою Черкаським і Канівським був Ієронім Сангушко – генерал, що прославився у війні проти росіян у складі військ Наполеона і був нагороджений Великим Хрестом ордена Почесного Легіону. Одружений на той час вже втретє, Ієронім Сангушко помер у віці 72(!) років верхи на коні(!) – від приступу, який стався після того, як старий князь верхи проскакав понад 25 кілометрів, поспішаючи на ділову зустріч...

На честь ще одного з представників роду Сангушків, Євстахія, навіть названий гірський перевал в Карпатах – цей князь теж відзначився у боях проти Москви і навіть урятував життя особисто керівникові польського антимосковського повстання Тадеушу Костюшку...

Сучасним слобідчанам цікаво буде знати, що рід Сангушків не згас – останній з представників по чоловічій лінії, 42-річний Павло Сангушко живе то в Бразилії, то у Франції, де має нерухомість і вважається наслідником королівського престолу Литви, якби ця республіка раптом надумала відновити монархію. Відомий Павло Сангушко з одного боку як меценат, а з іншого – як той, хто судиться за власність своїх предків у Литві. Правда, сучасною Червоною Слободою на Черкащині ніколи не цікавився – мабуть,

тому, що тут не залишилося жодної згадки від часів, коли тут було село Сангушків, що мало назву Секава...

1672 року Секава була зруйнована і пограбована разом з Черкасами татарською ордою. Легенда оповідає, що біля спаленого села оселилися 12 козаків-запорожців, а поруч з ними – невелика кількість мешканців Секави, які уціліли після ординського нападу. Нове поселення по обидва береги річки Саги, притоки Дніпра, назвали Слобода – так в Україні традиційно називалися козацькі селища, вільні від феодалських податків і засилля панів.

У який час до назви Слободи додалося слово «Цесарська» – ніхто точно не знає. За переказами старожилів, нібито їхав колись із загоном козаків з Черкас на Чигирин козацький писар, якого називали Цесарем. У дорозі він захворів і помер в селі, де його загін став табором. У 1822 році було знайдено поховання, у якому був козак в одязі з червоного сукна, а поруч з ним – чорнильниця й перо. Це вважали підтвердженням версії про походження нової назви села від імені (чи прізвиська) Цесар.

1913 року село Цесарська Слобода отримав чергову назву – Царська Слобода. Просто за співзвучністю: «Цесарська-Царська», а приурочили це перейменування до 300-річчя «дому Романових» – царської династії, яка століттями правила Московщиною і окупованими нею землями. На маленькій площі перед во-

лосним управлінням

Зовсім поруч був Холодний Яр, села якого так і не змогли захопити ні більшовики, ні німці. Зламала зуби об чорний холоднорський прапор з написом «Воля України або смерть!» і армія Денікіна. Безсила лють зупинених окупантів втілилася у репресіях до царськослобідчан і змагальців – за 4 місяці окупації «велікоросси»-денікінці спалили тут 22 двори і розстріляли близько 40 місцевих жителів. А взяти Холодний Яр так і не змогли...

Після повернення в село більшовиків у Царській Слободі просто в приміщенні колишнього монастиря було створено комуни «Муравище» – відтоді цей куток села так і зветься «Комуною». Що цікаво, до перейменування села з Царської на Червону Слободу справа дійшла лише в 1923 році – бо на відміну від пам'ятника царю, який в селі знесли вже давним-давно, сприймали перейменування швидше як формальність. Адже все рівно більшість місцевого населення Слободу як Цесарською не називало, так і Червоною називати не збиралося – нащадки козаків за старою звичкою казали між собою просто – Слобода. Після того, як на початку минулого століття село протягом десяти років тричі змінило свою назву – з Цесарської Слободи на Царську, а потім на Червону – місцеві жителі та мешканці сусідніх

сіл і Черкас досі так і називають його частіше Слободою – як назване воно було понад три сотні років тому козаками-засновниками...

У XX столітті село ще не раз лихоманило. Під час Другої світової війни до армії у Червоній Слободі і Змагальцях було мобілізовано абсолютно все чоловіче населення призовного віку – майже півтори тисячі чоловік. Загинули на фронті і розстріляні за опір окупантам в тилу гітлерівців – більше 700 чоловік.

У мирний час відзначилося теж багато слобідчан – лікарів, інженерів, педагогів, журналістів, працівників сільського господарства. Мало хто знає, що гігантський водний канал «Москва-Волга» і Волго-Донський судноплавний канал були збудовані далеко не в останню чергу завдяки самовідданій праці інженера-гідробудівника Івана Мусієнка родом з Червоної Слободи. На замітку любителям точних цифр: довжина першого каналу – 128 кілометрів і будувався він 4 роки 8 місяців, довжина другого – 101 км, споруджувався чотири з половиною роки. Для порівняння: Панамський канал довжиною 81 км будувався 34 роки, а Суецький, довжиною 101 км – майже 11 років.

Чому обидва вищеназвані радянські були зроблені менше ніж за 5 років кожен? По-перше тому, що для робіт було масово задіяно величезну кількість ув'язнених радянських концтаборів, а по-друге – бо терміни підганяли щоразу під сумнозвісну «п'ятирічку» – і нікого не хвилювало, скільки людей загине на будівництві...

У жовтні 2000 року слобідський священник взяв до рук кувалду і поперебивав ноги пустотілому монументу Леніна в центрі села – так отець Іларіон хотів продемонструвати, що ера більшовицьких ідолів закінчилася. Ленін впав, але не щезли разом з ним радянські назви у селі, та й сама Слобода по документах досі називається «Червоною».

Ще у вересні 2015 року очільник громадської організації «Вільне Козацтво Холодного Яру» Олег Острівський виступив з пропозицією повернути селу його історичну козацьку назву – Слобода.

Як відомо, хто пам'ятає минуле свого народу – той здатний дати йому краще майбутнє. Сподіваємося, слобідська громада зрештою таки підтримає цю ініціативу...

Віктор ВОЛЯ

Село під Черкасами має цікаве минуле - годовне слобідчанам не червоніти за вибір майбутнього...

тепер вже Царської Слободи ще й пам'ятник імператору поставили – як нагадування про те, що «царське око» з Москви зазирає і в це вільнолюбне українське козацьке село...

Після революції, у жовтні 1917 року в Царській Слободі постала перша національна рада, головою якої став Артем Шевченко. Окрім нього, до складу ради увійшли лікар Герболінський та священник Воронович. У досі темному й затурканому селі почало працювати українське товариство «Просвіта», очолюване Іваном і Степаном Ведулами та Борисом Гребінником. Вони створили бібліотеку української літератури і чудовий драмгурток. На сцені, тимчасово обладнаній у школі, було вперше виконано гімн «Ще не вмерла Україна»...

Та вже наступний, 1918 рік, приніс Царській Слободі багато лиха і часту зміну влади: спочатку її отримали більшовики, потім в село увійшли німецькі війська. Після них у серпні 1919 року Царську Слободу і сусідню Змагальківку захопили денікінці – прибічники «єдиної і неделимої Росії», які люто ненавиділи все українське.

«СКАРБ» РЕВОЛЮЦІЇ 100-РІЧНОЇ ДАВНИНИ У ЧЕСЬКІЙ ПРАЗІ ЗАКЛАВ ЧИГИРИНЕЦЬ...

Квітневої ночі 1948 року до Клементинума – середньовічного ієзуїтського колегіуму в чеській Празі підіхали шість вантажівок з вимкненими фарами. Під команди, що віддавалися напівголосом, десятки арештантів під охороною чеських міліціонерів і «радників» Берії, присланих з СРСР, до тентованих кузовів почали швидко завантажувати архіви Музею визвольної боротьби України...

Знаково те, що радянські чекісти вже не раз намагалися викрасти ці надзвичайно цінні архіви часів УНР, та їх наче оберігала якась Вища сила... Спочатку вони майже всі уціліли в пожежі, яка розпочалася після американського бомбардування Праги у лютому 1945-го. Після захоплення Праги радянськими військами архіви українського музею двічі (!) – у травні і червні 45-го намагалися вивезти до СРСР чекісти СМЕРШу – та перший раз вони банально не знайшли необхідну кількість транспорту (вага понад мільйона музейних експонатів і документів архіву складала більше 40 тонн), а другого разу їхню групу терміново перекинули у зону боїв з Японією. А далі – спрацювало ще більше чудо: лист до Сталіна, який сформулювали колишні дипломати УНР, був настільки переконливим з аргументацією того, що не Кремлю сунути носа у справи музею, створеного за підтримки коштів союзних США і Британії – що Сталін вирішив за краще наказати Берії відчепитися від Музею визвольної боротьби України до кращих часів...

Такі часи (кращі для СРСР, але трагічні для подальшої історії Праги і Європи) настали після комуністичного перевороту у лютому 1948 року – внаслідок чого Чехословаччина на довгі десятиліття стала частиною підконтрольної Москві Східної Європи, радикально змінивши післявоєнний розклад

між соціалістичним та демократичним табором...

Музеєм визвольної боротьби України від його створення у Празі в травні 1925 року і протягом усього часу існування опікувався Андрій Яковлів з Чигирини на Черкащині. Його багату біографію спробуємо помістити у декілька речень...

Син чигиринського поміщика Івана Яковліва після школи й училища у Чигирині навчався у духовній семінарії. Закінчив її 1894 року з відзнакою – і перше робоче місце отримав в одній з міських шкіл Черкас. Далі були Дерптський (нині Тартуський) університет в Естонії, який закінчив так само з відзнакою, захистивши дипломну роботу з історії На тему «Черкаський повіт у XV–XVII століттях».

Після навчання в Тарту працював у Києві – адвокатом, журналістом (у газеті «Рада»), викладачем права, юрисконсультантом Київської міської управи...

В часі Української революції увійшов до складу Центральної Ради, очолив її канцелярію, водночас працюючи викладачем в Українському народному університеті (в аудиторіях університету Святого Володимира – нині КНУ ім.Шевченка). Від весни 1918-го чигиринець – на дипломатичній роботі: спочатку призначений послом УНР в Австро-Угорській імперії, при гетьману Скоропадському очолював «департамент чужоземних зносин» МЗС України, згодом при Директорії – очолив українську дипломатичну місію в Бельгії та Голландії.

У Празі осів від 1923 року – в статусі політичного емігранта. Знову працював у галузі права, викладав в Українському

Сучасна українська громада Праги ще тільки помишляє про відродження Музею визвольної боротьби України. Славний заклад, який працював 23 роки, причому три з них – в умовах після «визволення» Праги радянськими військами, з певних причин вже не зможе зібрати більшість своїх документів, розпорошених по фондах Росії, України, Чехії та Словаччини.

Проте найцікавіша його частина досі залишається... у Празі. Там є і особисті архіви чигиринця Андрія Яковліва та золотонісця Сергія Шелухіна, зберігається цілий окремий короб документації, присвяченої діяльності капели Олександра Кошиця, чий дитинство пройшло на

Після американського бомбардування 40-тонний український скарб, зібраний стараннями чигиринця, зберігався у підвалах середньовічного єзуїтського колегіуму Клементинум – звідти їх викрали квітневої ночі 1948-го за наказом Берії...

вільному університеті в Празі, в Українській господарчій академії в Подєбрадах. У травні 1925-го разом з ще трьома українцями, колегами-друзями по дипломатичній роботі, організували у Празі Музей визвольної боротьби України. В Уряді УНР в екзилі був міністром юстиції і протягом року навіть очолював правління УНР у вигнанні.

Навесні 1945-го, в умовах наближення радянських військ до Праги, кровний ворог більшовиків залишив Чехію і перебрався спочатку до Бельгії, а потім – до американського Нью-Йорку. Помер у травні 1955-го, похований на цвинтарі «Саут-Баунд-Брук»...

Звенигородщині... У архівах, які залишилися в Празі – тисячі фото з Київської і Полтавської губерній – і які з них із міст і сіл нинішньої Черкащини, ніхто не скаже, поки їх не побачать українські дослідники...

Ще один, суперважливий момент для сучасних українських політиків і дипломатів: досі у Празі, в архівах, врятованих чигиринцем, перебувають надзвичайно цінні і в умовах нинішніх реалій світової політики документи, що стосуються балтійської та чорноморської регіональної зовнішньої політики УНР та Української Держави – досі актуального для нас напрямку.

Андрій КРАВЕЦЬ

КОРСУНЧАНИНА ВСЯ АМЕРИКА ЗНАЛА ЯК «БАТЬКА УКРАЇНСЬКОГО ТАНЦЮ»

Василь Авраменко, народжений 22 березня 1895 року в Стеблеві на Корсунщині, помер у травні 1981 року у США, але згідно заповіту, після здобуття Україною Незалежності, перепохований у тому ж таки Стеблеві...

У його біографії багато чого було: міг увійти в історію як луганський шахтар, як владивостокський заводський робітник, як вчитель з російської далекосхідної глибинки чи як бравий царський офіцер – але весь світ запам'ятав його як «батька українського танцю»...

1917 року поручник Авраменко зустрівся в Мінську із майбутнім очільником української Директорії Симоненком Петлюрою. У 1917-21 роках корсунчанин воював за Волю України, а потому ще декілька років жив на Галичині, мріючи, що більшовицьких окупантів проженуть з української землі.

1926 року вирушає на еміграцію за океан, мандрує світом, всюди створюючи хореографічні школи, всюди навчаючи українського танцю...

Тими мандрями він був чимось схожий на Че Гевару. Тільки той носив з собою «сірники» революцій, сподіваючись розпалити їх по всій Америці від кубинського вогнища – і це йому не вдалося. А Василь Авраменко всюди, де бував, без особливих зусиль запаливав серця любов'ю до українського танцю – має-

стро хореографії радо зустрічали Канада, США, Бразилія, Аргентина – по Америці він створив пів сотні танцювальних груп! Гастрольні ж тури не обмежувалися країнами Америки – корсунчанина можна було бачити і на сценах Австралії чи Ізраїлю...

А ще – був режисером, сценаристом і продюсером в одній особі, знімаючи у США фільми «Наталка Полтавка» і «Запорожець за Дунаєм». Тим самим кинув виклик Радянській Україні, де Іван Кавалерідзе теж став знімати фільми за тими ж творами, а водночас – створений Авраменком «Комітет Першої Української говорючої фільми» кинув виклик і такому монстру, як Голлівуд, без чиїх грошей і впливу у тодішніх США, здавалося б, про кіно можна було й не мріяти...

У березні 2017-го в болгарській Софії вийшла книга про відомих українців – серед 20 імен, троє – родом з нашої області: Іван Піддубний з Чорнобаївщини, Левко Симиренко з Городища і Василь Авраменко з Корсунщини. Знову закордон... Авторка – Анна Багряна, українка, яка живе в Македонії, переклад – студентів-україністів Софійського університету ім. Климента Охридського. Книга називається "Сбъднати мечти" ("Здійснені мрії")...

Але як добре, коли мрії українців збуваються таки в Україні!..

Андрій КРАВЕЦЬ

У 1917 році поручник Василь Авраменко кинувся у вихор війни за незалежність України. Пізніше одвічне прагнення українців до Волі він зумів показати світу через танець...

**Пасхальне Привітання
протоієрея Василя Циріля,
настоятеля Храму святих
Апостолів Петра і Павла
УПЦ КП м. Чигирин
всім вірним християнам**

**Дорогі у Христі браття і сестри!
ХРИСТОС ВОСКРЕС!**

У ці дні свята Мати-Церква знову запрошує нас заглибитись у велику таємницю спасенних днів життя Сина Божого і зрозуміти їхню силу. Саме в стражданнях Спасителя, в Його смерті на хресті та Воскресінні Всевишній показує нам всю глибину своєї любові до людини, яка «відкрилась у тому, що Бог послав у світ Єдинородного Сина Свого, щоб ми жили через Нього» (1 Ін. 4, 9). Тому найважливішою справою нашого життя має бути віра в цю любов та її прийняття. У Своему воскресінні Христос відкрив нам вище життя, і тим самим пояснив значення земного життя. Воскресіння Христове свідчить, що життя людини не закінчується могилою. Великі моральні і духовні цінності, які людина набуває на землі, не зникають разом з руйнуванням тіла. Всі досягнення людського духу набувають сенсу і значення у воскресінні Христовому. Наше повсякденне життя на благо ближніх і своєї країни стають життям і працею в ім'я вічності.

У день Світлого Христового Воскресіння ми з особливою силою відчуваємо Його любов та свою причетність до великої тайни Викуплення. Відчуваємо, що ми не самотні на цьому світі, що Господь з нами та завжди допомагає нам. Про це слід пам'ятати саме сьогодні, коли святкування Пасхи Христової відбувається у важкий для нашої країни час, коли сили зла докладають багато зусиль, щоб знищити нас. Разом із війною на сході внутрішнє зло – корупція роз'їдає нашу державу зсередини. І ніщо так не ослаблює силу духу українського народу, як це явище. Проте не піддаваймося цій спокусі, якою зло хоче нас знести! Дивімося на життя очима віри, надії та любові! Зневіра затуманює нашу віру і ослаблює дух, а віра у Воскреслого Христа відкриває нам глибини Його Любові до людини і виявляє присутність Бога в усіх подіях життя. Тому в цей доленосний для України час в наші серця не повинні закрадатися сумніви та байдужість. Ми вже показали всьому світу, що з нами Воскреслий Христос, з допомогою якого український народ переміг злочинний режим з його «беркутами» і «снайперами», не відступив перед «градами», «буками» і найсучаснішою зброєю зовнішнього ворога. І тому, з допомогою Воскреслого Христа, ми переможемо зло, неправду і всяку скверну. Бо з нами Бог, і сьогодні виводить свій український народ з дому неволі – з дому гріха: «Бог з великої Своєї милості відродив нас воскресінням Ісуса Христа для живої надії» (1Пет. 1, 3).

Протягом століть нашу Богообраність Господь показував через дідів і прадідів, які боролися за становлення і незалежність Української держави та її православної віри. І саме Світле Христове Воскресіння надихало їх у цій боротьбі. Це свято, попри різні багаторічні труднощі та випробування, наповнювало їх надією на перемогу, так, що вони вітали одне одного стверджуючими словами: «Христос Воскрес – Воскресне Україна». І завдяки їм сьогодні до нас, до Свого улюбленого і вірного народу, приходить Воскреслий Христос, який воскрешає Україну. Тому будьмо вірні Йому у всьому. Будуймо наше життя виключно на Його заповідях. Бо заповіді Божі – це заповіді життя, в межах яких лише можлива справжня воля, гідність і щастя людини.

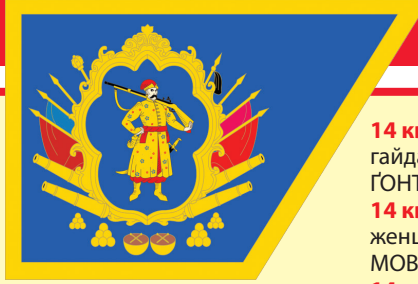
Улюблені брати і сестри! У ці пасхальні дні сердечно вітаю вас із Світлим Христовим Воскресінням. Вітаю всіх вірних християн, які щоденно моляться за Україну та її побожний народ; вітаю родини наших Героїв, які поклали своє життя на вівтар перемоги; вітаю Христолюбивих військов, яке в цю пасхальну ніч захищає мир в Україні; вітаю людей доброї волі – волонтерів, які прагнуть допомогти і підтримати наших воїнів; вітаю переселенців, яких війна позбавила власного дому; вітаю владу та органи місцевого самоврядування, які будують європейське майбутнє нашої держави.

Нехай свято Воскресіння Христового принесе в наші серця радість, якої у нас ніхто не відніме, нехай Воскресіння Христове живить кожного християнина у дотриманні заповідей Божих, боротьбі з власними гріхами та в несенні свого життєвого хреста, тому що

ВОІСТИНУ ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ДЕНЬ В ІСТОРІЇ

14 – 21 квітня

14 квітня 1768 р. почалася Коліївщина – повстання гайдамаків під проводом Максима ЗАЛІЗНЯКА та Івана ГОНТИ.

14 квітня 1863 р. у Петербурзі поставлено оперу уродженця Городища на Черкащині Семена ГУЛАКА-АРТЕМОВСЬКОГО – «Запорожець за Дунаєм».

14 квітня 1944 р. помер Микола ПОРШ, член Центральної Ради.

15 квітня 1657 р. Козацька рада в Чигирині затвердила спадковість при передачі гетьманського звання від Богдана ХМЕЛЬНИЦЬКОГО до його сина Юрія.

15 квітня 1920 р. у ході Першого Зимового походу Дієвої армії УНР чорні запорожці захопили вузлову станцію Вознесенськ.

15 квітня 2000 р. з військового літака ВПС України на дрейфуючу крижину на Північному полюсі приземлилися 22 українські парашутисти.

16 квітня 1710 р. шойно обраний гетьманом Пилип ОРЛИК підписав «Договір та Встановлення прав і вольностей Війська Запорозького та всього вільного народу...» (Конституцію П. Орлика).

16 квітня 1848 р. в Галичині скасовано панщину.

16 квітня 1898 р. народився Іван ТРЕЙКО, сквирський отаман, генерал-хорунжий УПА.

17 квітня 1882 р. народився В'ячеслав ЛИПИНСЬКИЙ, видатний мислитель, історик, публіцист, теоретик українського консерватизму.

17 квітня 1991 р. Верховна Рада прийняла «Закон про реабілітацію жертв політичних репресій».

17 квітня 2014 р. Європарламент своєю резолюцією в Страсбурзі поставив «хрест» на проєкті російського газопроводу в Європу в обхід України («Південний потік»).

18 квітня 1187 р. – перша згадка назви Україна у Київському літописі, що входив до Іпатіївського списку.

18 квітня 1648 р. Богдан Хмельницький прибув на Запорізьку Січ із закликом до антипольського повстання.

18 квітня 1961 р. у Києві відбулася демонстрація віруючих проти закриття Андріївської церкви.

18 квітня 1995 р. Києву повернуто древнього герба міста із зображенням Архангела Михаїла.

19 квітня 1775 р. цариця Катерина узаконила кріпацький устрій в Україні.

19 квітня 1975 р. помер Олександр УДОВИЧЕНКО, командир 3-ї Залізної дивізії, генерал-полковник Армії УНР.

20 квітня 1891 р. у Будищі Звенигородського району Черкащини народився Юрко ТЮТЮННИК, заступник командувача Армії УНР Першого зимового походу, командарм Другого зимового походу, генерал-хорунжий Армії УНР.

21 квітня 1597 р. у Варшаві страчено Северина НАЛИВАЙКА.

21 квітня 1920 р. між Польщею та УНР підписано конвенції: Польща визнавала незалежність УНР, держави зобов'язувалися надавати одна одній військову допомогу.